

BOKRECESSION

En experimentell, skönlitterär deckare. Så är också Ulf Lindströms andra deckare om och med "Varbergs-kriminalen", enligt Bengt Eriksson. Med recensentens ord: en spejsad gourmetdeckare.

Pollisroman

Det sista ordet

Författare:

Ulf Lindström

Förlag:

Southside Stories

Spejsat är ordet. Och samtidigt skriver Ulf Lindström nära nog socialrealistiskt. Hur kan det gå ihop?

"Det sista ordet" är tvåan i serien om Varbergs kriminalpolis och andra invånare. Polisassistent Patrik

Flygare står i centrum av berättelsen, både som utredande polis och en människa med ett förflutet. Han följer ett monster inom sig.

Dessutom levandegörs den övriga Varbergskriminalen med bland andra Stina Schultz, också polisassistent, Agnes Folkert, civilanställd, och ännu en assistent, kallad "Jaget". Men "han heter Jangler. Nej, Jaktfalk. Nej, Jagetun." Kanske lärt att missa det, att Lindström ger honom olika namn – "Jagdpanzer" och "Jagermeister" – för att visa hur han är och betona vad övriga poliser tycker om "Jaget".

Humorn, de snabbt förbiglittande skämten, är en del av Ulf Lindströms egenartade stilistik och berättande. Olle Rask, den snart misstänkte skolrektorn, råkar bli kallad Hugo. En mening avslutas med förnamnet Olle. Ängest är ordet som inleder nästa mening.

Ulf Lindström är författare och är bosatt i Borås. FOTO: TANJA BERKO

(Det gäller att hänga med för att haja och annars – slipp då.) Bland poliserna i Varberg finns en kvarvarande ande efter någon Benedetti, som då och då åkallas. Polischen Trolle är med per länk från annan, högre ort och bestämmer nedprioritering av Varbergspolisens aktuella utredning. "Det sista

Hemskt förstås men vanligt

i deckare (och liknande kan tyvärr förekomma i verkligheten). Ingen annorlunda och märkvärdig berättelse; inte att Lindström berättar den utan hur han gör det.

Orden han valt, meningarna han formulerat. Antingen i ett intensivt skrivtempo eller, som jag tror, har han satt sig efteråt och "fyndat" till ord och formuleringar, så att de skulle bli just fyndiga och egenartade, lite humoristiska och sarkastiska, hårdkokta å la Lindström. Med hela och halva meningar, fullständiga och avhuggna. Och liksom diskuterande med sig själva.

Personernas tankar är ett exempel. Som när Agnes, civilaren, ju vet "hur dum genomsnittsmannen är och att hälften är ännu dummare". Då fogar Lindström in en källa till den uppgiften: "Wisti. Tack gud för Wisti." Eller vid bilkörning: "I en stad av Varbergs storlek

finns trehundrafornton blåddårar (källa: Statistisk årsbok)."

Han skriver i presens och berättar såväl i tredje person som med dubbla jag. Finlr, således. "Det sista ordet" är både en skönlitterär roman och en realistisk polisroman; en experimentell deckare.

Eller "gourmetdeckare", som jag kallade "Det nionde livet", seriens första titel. Det kan även uppföljaren kallas. Men blir det aldrig för mycket och ansträngt med detta eviga (om)formulerande för att ord och meningar ska bli så egna som möjligt?

Jo, de extra märkliga, allra mest spejsade förhörsutskrifterna hade jag klarat mig utan. Men det var väl det enda. Resten är "gourmet". Observera också bokens smått geniala avslutnings- och fortsättningsmening...

Bengt Eriksson